

24 tuntia aikaa estää vuosisadan pahin rikos

Jeffrey Archer

PETTUREIDEN PORTTI

WILLIAM WARWICK, OSA 6

sitruuna

Jeffrey Archer

PETTUREIDEN PORTTI

William Warwick, osa 6

Suomentanut Suvi Koskiniemi

sitruuna

Sarjan aiemmat osat:
Oikeus ja kohtuus
Näkymätön ansa
Sokea piste
Kuolleen ruumiini yli
Kruunuakin kalliimpi

Runosäkeet s. 113 suom. Paavo Cajander, 1879
(William Shakespeare: *Hamlet*)

Kuva s. 300: Tekijät: Gulielmus Haiward ja J. Gascoyne.
Lähde/hyllymerkintä: Maps.Crace.8.42.
Todenmukainen ja täsmällinen piirros Tower Liberties -alueesta
vuodelta 1397 Gulielmus Haiwardin ja J. Gascoynen kartoittamana.
Lähde: British Library, Lontoo, Iso-Britannia © British Library Board.
Kaikki oikeudet pidätetään / Bridgeman Images.

Kuva s. 302: Thomas Blood ja hänen rikostoverinsa pakenemassa
Charles II:n kruunun ryöstämisen jälkeen. 1793 (kaiverrosteos),
mustavalkoinen valokuva. Lähde: Yksityiskokoelma / Bridgeman Images.

Englanninkielinen alkuteos *Traitors Gate*
© 2023 Jeffrey Archer

ISBN 978-952-409-048-3

1. painos

Livonia Print, 2024

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Kiitän seuraavia henkilöitä arvokkaista neuvoista
ja korvaamattomasta avusta tutkimustyössä:

Simon Bainbridge, Alain Baron, Michael Benmore, Jonathan
Caplan KC (kuninkaan neuvonantaja), Kate Elton, Stephen
Froggatt, Alison Prince ja tohtori David Smith.

Erityiskiitokset rikosylikonstaapeli Michelle Roycroftille (el.)
sekä poliisiylitarkastaja John Sutherlandille (el.).

Korumestari Alan Guardille

OSA I

”Levotonna lepää kruunun painama pää.”

William Shakespeare,

Henrik IV, toinen osa

Tiistai 22. lokakuuta 1996

Poliisikomentaja Hawksby avasi työpöytänsä alimman laatikon ja otti sieltä kaksi noppaa, vaikkei ollutkaan uhkapelimieliä.

Poliisitarkastaja William Warwick ja rikoskomisario Ross Hogan katselivat, kuinka Haukka Las Vegasin kroupieerin elkein ravisteli noppia oikeassa kädessään, pyörytti ne pöydälle ja odotti, mitä lukemia ne näyttäisivät.

”Viisi ja kaksi”, William sanoi. Haukka kohotti kulumiaan ja odotti, että William ja Ross kertoisivat numeroiden merkityksen. ”Viisi, sir”, William sanoi, ”tarkoittaa, että lähdemme palatsista pidempää reittiä ja ajamme Thames-joen vartta Embankmentia pitkin.”

”Entä numero kaksi, komisario?” poliisikomentaja tivasi ja käänsi huomionsa Rossiin.

”Se tarkoittaa, että koodisana on ’pettureiden portti’.”

Haukka nyökkäsi ja katsoi sitten kelloaan. ”Nyt teidän on parasta lähteä”, hän sanoi. ”Meillä ei ole varaa antaa arvon kamariherran odottaa.” Poliisikomentaja kumartui ja laittoi nopat takaisin työpöytänsä alimpaan laatikkoon odottamaan seuraavaa vuotta.

William ja Ross lähtivät ripeästi poliisikomentajan toimistosta tämän nostaessa puhelimen kuulokkeen ja

valitessa numeron, jota ei löytynyt yhdestäkään puhelinluettelosta. Puhelin ehti hälyttää vain kerran. ”Viisi ja kaksi”, poliisikomentaja ilmoitti.

”Viisi ja kaksi”, toisti ääni linjan toisessa päässä, minä jälkeen puhelu katkaistiin.

William ja Ross marssivat käytävää eteenpäin, ohittivat hissin ja ravasivat kaksi kerrosta portaita alas Scotland Yardin sisääntulokerrokseen. He hiljensivät vauhtiaan vasta uloskäynnillä nähdessään konstaapeli Danny Ivesin istumassa tummanharmaan Land Roverin ohjauspyörän takana. Kyseessä ei ollut heidän tavanomainen kulkuneuvonsa, mutta tilanteen huomioiden se oli sopiva.

”Hyvää huomenta, sir”, Danny sanoi, kun William kapusi takaistuimelle.

”Huomenta, Danny”, William vastasi samalla, kun Ross liittyi heidän seuraansa.

Poliisitarkastaja Warwick ja konstaapeli Ives olivat liittyneet poliisivoimiin kymmenen vuotta aiemmin samassa uraansa aloittelevien keltanokkapoliisien erässä. Dannyltä, joka oli ikuinen konstaapeli, oli kestänyt jonkin aikaa lakata kutsumasta poliisitarkastajaa tämän vanhalla lempinimellä ”Kuoropoika” ja siirtyä puhuttelemaan tätä sanalla ”sir” – joskin se, että Danny todella oli alkanut tarkoittaa sanomaansa, oli vienyt vielä sitäkin kauemmin.

Danny käynnisti heidän epätavallisen kulkuneuvonsa, laittoi ykkösvaihteen silmään ja lähti matkaan. Hän ei tarvinnut ohjeistusta siitä, minne he olivat menossa; he eivät suinkaan vierailleet Buckinghamin palatsissa joka päivä.

Danny ei missään vaiheessa ylittänyt nopeusrajoituksia, sillä he eivät halunneet herättää huomiota. Paluumatkalla Buckinghamin palatsiin auto viilettäisikin sitten sadan tai sadankymmenen kilometrin tuntivauhtia erään maailman kiireisimpiin kuuluvan pääkaupungin halki.

Danny pysähtyi Whitehallin alkupäähän ja vilkaisi Britannian legendaarista merisotavoimien sankaria, joka seisoi ylväänä korkealla jalustallaan. Valojen vaihduttua vihreiksi hän kääntyi vasemmalle, ajoi Admiralty Archin ali ja jatkoi hiljalleen The Mallia pitkin eteenpäin. Heidän määränpäänsä näkyi jo.

Kuningatar Viktorian marmoripatsaan kohdalla kaikki muut autot kääntyivät oikealle tai vasemmalle, mutta Danny matkustajineen suuntasi palatsin sisäänkäynnille, jonka edustalla he pysähtyivät uudelleen. Irish Guards -jalkaväkijoukkoon kuuluva Yeoman-vartija asteli lähemmäs, ja Land Roverin tummennettu sivuikkuna veivattiin alas. Vartija tarkasti poliisitarkastaja Warwickin kulkuluvan, laittoi merkinnän papereihinsa ja astui sivuun päästääkseen kuninkaallisen henkilösuojausyksikön päällikön palatsin alueelle. Danny näki harmaan panssaroidun Jaguarin pysäköitynä palatsin sisäpihan kauimmaiseen kulmaukseen ja ajoi sen taakse. Kaikki ennallaan, hän ajatteli nähdessään kamariherran autonkuljettajan Phil Harrisin seisomassa asennossa Jaguarin takaoven vierellä. Harris odotti pomoaan.

Danny nousi autosta ja liittyi vanhan ystävänsä seuraan. ”Huomenta, Phil.”

”Huomenta, Danny”, Harris vastasi. Vaikka miehet tapasivat vain kaksi kertaa vuodessa, heistä oli tullut

ystäviä. Kamariherran tittelinhaltija saattoi aika ajoin vaihtua, mutta Phil Harris oli palvellut tuota hovin korkeinta virkamiestä jo yksitoista vuotta. Myös Dannyn palvelusvuodet lähentelivät samoja lukemia.

”Oletan, että tiedät, mitä reittiä tänään ajetaan?” Danny sanoi.

”Numero viitosta”, Phil vastasi.

”Entä koodisana?”

”Kaksi. Teidän komentajanne ilmoitti sen pomolleni jo ennen kuin te olitte edes ennättäneet lähteä Scotland Yardista.”

”Tuolla kamariherra jo tuleeekin”, Danny kuiskasi nähdessään kuninkaallisen virkamiehistön päällikön astelevan sisäpihan poikki heitä kohti. Kamariherran elkeet olivat sotilaalliset, ja sotilas hän oli aiemmin ollutkin. Harris avasi Jaguarin takaoven ja Danny palasi pikaisesti Land Roveriin. Kamariherra, joka oli kohtelias mies eikä koskaan korostanut asemaansa, heilautti kättään Williamille ja siirtyi sitten autonsa takaistuimelle.

Pieni saattue ajoi rauhallisesti merkitsemättömän sivusisäänkäynnin kautta linnanpihalta The Mallille ja suuntasi kohti Trafalgar Squaren aukiota. Ei moottoripyöräpoliiseja, ei hälytyssireenien ääntä, ei sinisenä vilkkuvia valoja. He eivät halunneet herättää uteliaiden sivullisten huomiota – joskaan sitä he eivät voisi välttää matkallaan takaisin Lontoon Towerista.

Danny piti sopivan välimatkan, muttei antanut minäkään muun ajoneuvon livahtaa heidän ja kamariherran panssaroidun auton väliin.

William tarttui auton käsinojassa olevaan puhelimeen

ja valitsi numeron, johon soitti vain kahdesti vuodessa.

”Lontoon Tower, Yeoman-vartijoiden päällikkö”, vastasi ääni linjan toisessa päässä.

”Saavumme noin viidentoista minuutin päästä”, William sanoi.

”Kaikki on valmiina”, vartijoiden päällikkö vastasi.

”Viivästyksiä ei ole tiedossa. Olemme siis oletettavasti ajoissa”, William sanoi vielä ja laski sitten puhelimen takaisin paikoilleen käsinojaan. Uudelleen hän soittaisi vain hätätilanteessa, eikä sellaista ollut sattunut viimeiseen viiteen vuoteen.

”Mitä lapsille kuuluu?” Ross kysyi keskeyttäen Williamin ajatukset.

”Kasvavat aivan liian nopeasti”, William vastasi heidän saapuessaan Embankmentille. ”Artemisia on luokansa paras ja purskahtaa aina itkuun, jos sattuu tulemaan jossain toiseksi.”

”Aivan kuin äitinsä”, Ross totesi. ”Entä Peter?”

”Hänestä on juuri tullut oppilaskunnan jäsen, ja hän odottaa pääsevänsä ensi vuonna oppilaskunnan johon.”

”Mistä lienee tavoitteellisuutensa perinyt?” Ross sanoi virnistäen. ”Entä rakas tyttäreni Jojo?”

”Hän on rakastunut prinssi Harryyn ja on jo kirjoittanut tälle kirjeen Buckinghamin palatsiin. Hän haluaa kutsua Harryn teelle.”

”Tiedän”, Ross huokasi. ”Hän pyysi minua kiikutamaan kirjeen perille.” Ross tunsu syyllisyyden piston rinnassaan ajatellessaan, että hänen tyttärensä asui yhä Bethin ja Williamin luona. Mutta Rossin vaimon kuole-

man jälkeen he olivat tulleet siihen tulokseen, ettei Ross työnsä takia pystyisi huolehtimaan Jojosta yksin. Sitä paitsi Beth ja William olivat osoittautuneet mainioiksi sijaisvanhemmiksi. Ross kuitenkin ikävöi tytärtään todella paljon, vaikkei sitä koskaan kellekään myöntänytkään.

”Mutta nyt keskitytään nykyhetkeen”, William sanoi.

Ross havahtui mietteistään ja keskitti ajatuksensa edessä olevaan tehtävään. Somerset Housen kohdalla Dannyn oli ajettava päin punaisia varmistakseen, ettei jäänyt kamariherran Jaguarista jälkeen. Mikään ei olisi ollut Phil Harrisille enemmän mieleen kuin se, että hän olisi saanut näyttää kykenevänsä karkaamaan Dannyn näköpiiristä ja näin päihittämään tämän.

Lontoon Cityn kohdalla poliisimiehet eivät kääntyneet vasemmalle kaupungin sydämeen, tuolle kahden ja puolen neliökilometrin alueelle, jota valvoivat sen omat, heidän liikkeistään tietämättömät poliisivoimat. Sen sijaan he jatkoivat matkaansa alikulkutunneliin ja pysähtyivät vasta ilmestyttyään uudelleen maan pinnalle Upper Thames Streetin liikennevaloihin. Nyt Lontoon Tower näkyi jo.

Jaguarin pyyhkäistyä risteuksen yli Danny seurasi sitä St Katharine's Waytä pitkin eteenpäin. Kauempana edessä näkyi vain Thames-joki. Lopulta he kääntyivät jyrkästi oikealle ja pysähtyivät Lontoon Towerin itäiselle portille. Puomi nousi automaattisesti.

Vahtivuorossa ollut vartija tuli ulos kopistaan ja asteli kamariherran autolle.

”Hyvää huomenta, Phil”, vartija tervehti autonkuljettajaa. ”Koodisana?”